

AJÁNDÉK TŐLEM NEKED

MÉREGTELENÍTŐ
2025.01.szám

KEDVES OLVASÓ!

Most egy igaz mesét mondok Neked, talán még aktuális:

Karácsony napjaiban időnként felbukkanok háziasszonyi teendőimnek hullámaiból. Mi nők ilyen időtájt szinte folyamatos munkáinkkal biztosítjuk családunk és vendégeink számára az évtizedek óta megszokottá vált „Kellemes Karácsonyi Ünneplést”. Persze nem vagyunk mártírok, mi is élvezzük ezt a hullámzó, ajándékozó és ajándékoknak örvendező családi együttlétet, a gyerekek és felnőttek harsány jókedvét. De mondjuk ki, olykor alig elrejthető a fáradtságunk, kimerültségünk. És feltesszük magunknak a kérdést: „Mit csinálok rosszul?” Jövőre majd...

De tudjuk, akkor is ugyanezt és ugyanígy fogjuk tenni, mint minden évben.

Mégis, adódott számomra egy egérút, amitől kedves és izgalmas lett minden karácsony. Pedig a munka nem lett kevesebb. Sőt!

De ez már nem csak a hasnak szóló robot! Ennek már gazdagabb értelme van. Az ötletet az Ünnepléstől kaptam vagy húsz éve, az Újszülöttől. És ha majd olyan öreg leszek, hogy már nem tudom ezt sem megtenni, lesz mire emlékezni, lesz miért hálásnak lenni.

Mert mi tényleg Születésnapot ünnepelünk ilyenkor, és aki hozzánk jön látogatóba, nem minket, hanem elsőként az Ünneplést ajándékozta meg. **Ki Ő?** Egy édes, ártatlan kis csecsemő, a Jézus-baba. Ő kap ajándékot tőlünk.

Az ajándékokról én gondoskodom. Az Orvosi Hetilap múlt század végi gyógyszer- reklámjainak színes, kivágott képei szolgáltatják az anyagot. Gyönyörű, szellemes, sokat kifejező ábrázolások a testi-lelki betegségek tüneteiről és az ígért gyógyulásról, jobbulásról. Megszólítanak bennünket ezek a képek az aktuális élethelyzetünk, érzéseink, vágyaink alapján. Mindenki választhat, s a kisbaba lábainál lévő kosárkába teheti a kiválasztott képpel együtt mindazt, amiből gyógyulni akar, amiért hálás, vagy amivel nem boldogul. Annak a kezébe tesszük itt jelképesen az életünk bajait, örömeit, aki a legjobb orvosa test és lélek betegségeinek és gazdagságának. Majd bizalommal mehetünk tovább utunkon, tudva, jó kezekbe tettük titkainkat.

Nálunk tehát ebben a szobában ajándékoktól roskadozik a terített asztal, az ajándékozás után pedig a kis kosár púpozva bizalmunk átadott jeleivel. A Gyermek pedig biztatóan mosolyogva fogadja ajándékainkat. A kosár előtt felirat: **Ajándék tőlem Neked.**

Én, mint rendező évről évre megcsodálom a reklámok képszerkesztőinek találékonyágát, szellemességét. S magam is eltűnődöm életutam változásain a választott képek változásai kapcsán. (Persze, vannak évről évre mélyebb tartalommal megtelő, állandó képeim is.)

Ezek után jöhetnek az egymásnak szánt tárgyi ajándékok és jöhet az evés-ivás, családi beszélgetés.

Így teljes a mi Ünnepünk.

Újévi köszöntő!

Adjon Isten minden szépet,
Irigyeknek békességet,
Adjon Isten minden jót,
Hazug szájba igaz szót.
Hontalannak menedéket,
Éhezőknek eleséget,
Tollat író kezébe,
Pulyát asszony ölébe.
Legényeknek feleséget,
Szegényeknek nyereséget,
Áfonyát a havasra,
Pisztrángot a patakba.
Istenhitet a pogánynak,
Hű szeretőt a leánynak,
Szép időben jó vetést,
Szomorúknak feledést.
Sarkvidékre hideg telet,
Az árváknak jó kenyeret,
Fegyvereknek nyugalmat,
Szelíd szónak hatalmat.
Betegeknek egészséget,
Fuldoklóknak reménységet,
Vitorlának jó szelet,
Napfényből is eleget.
Jó lövést az ordasokra,
Nyíló ajtót vaskapukra,
Vándoroknak fogadót
Isten adjon minden jót!

Sajgó Szabolcs: Őriznek

rólad az ég
nem mond le sosem
a sors könyvében
nagybetűkkel áll neved
s beírva kezdet óta ott
minden Ádám-ivadék
minden Éva-álom
ismételhetetlen gyönyörű neve
csupa pirosba öltözötten
ott ragyog

vérpiros és pünkösdpiros
ragyogásban
s a könyvet őrzi
a Bárány időtlen tekintete
nem mond le rólad az ég
s ellent néki bárki állhat-e
ami pedig suttogás
repedt cserépedények résein
a végső gyógyulás előtt
még érkezik
a Gonosztól való mind.

Bartal Klára: Szél hátán...

Szél hátán aluszom,
Napsugárral kélek,
Fenyők sóhajától
Éjszaka se félek.

Kő mellett lerogyva
Imádkozni tudtam,
Vizek suttogását
Értettem, hallottam.

Borúm nem növelte
Felhők vonulása,
Bűvöletbe ejtett
Hópelyhek varázsa.

Virág ébredését
Örömmel csodáltam,
Kóborló vadaktól
Rosszat sose vártam.

Csillag hullásakor
Ma is szépet kérek,
Harminc pénzékért én
Hitet nem cserélek.

JUBILEUM

Olvasóm, bizonyára tudod, a 2025. évet Ferenc pápa jubileumi szentévnék hirdette meg.

A jubileumi év az ószövetségi **mózesi törvény szerint** minden 50.-ik esztendő volt, melyet a társadalom szociális egyensúlyát biztosító intézkedések megtartásával kellett megünnepelni. A földet pihentették; falakkal nem övezett területeken fekvő, elzálogosított földbirtokok és házak minden ellenszolgáltatás nélkül visszamentek az eredeti birtokos vagy örököseinek tulajdonába; a rabszolgákat szabadon bocsátották, az adósságokat elengedték. E törvények Isten abszolút tulajdonjogának elismerését célozták.

A katolikus egyház átvette a jubileumi év fogalmát, mint különleges kegyelmi és bűnbánati időt, mikor a hívek bizonyos feltételek mellett (templomlátogatás böjt, alamizsna, gyónás-áldozás) teljes búcsút nyerhetnek. *A gyóntatók ilyenkor egyes főnntartott bűnök, egyházi büntetések, fogadalmak stb. alól fölmenthetnek.*

A rendes egyházi jubileumi év a római Szt. Péter-bazilika jubileumi kapujának ünnepélyes megnyitásával kezdődik, s karácsonytól karácsonyig tart; a következő évben az egész Egyházra kiterjesztik.

Az első jubileumi évet VIII. Bonifác 1300-ban úgy rendelte el, hogy csak százévenként ismétlődjen. VI. Kelemen 1343-ban már 50 évenként parancsolta megismételni; VI. Orbán 1389-ben 33 évenként, végül II. Pál 1470-ben 25 évenként ismételteti, ami később is szokásban maradt.

Ferenc pápa szenteste megnyitotta a Szent Péter-bazilika szent kapuját, amivel kezdetét vette a 2025-ös jubileumi év. December 29-én, Szent Család vasárnapján Erdő Péter bíboros, prímás, esztergom-budapesti érsek ünnepi szentmise keretében megnyitotta a szentévet az Esztergom-Budapesti Főegyházmegye számára Budapesten, a Szent István-bazilikában.

Ilyenkor teljes búcsút nyerhetnek mindazok a hívek, akik valóban bűnbánatot gyakorolnak és mentesek a bűn iránti minden ragaszkodástól... és akik a szentév során a bűnbánat szentségében megtisztulva és szentáldozásban megerősítve imádkoznak a római pápa szándékaiért, ami azt jelenti, hogy minden bűnük bocsánatát és az értük esetleg fennmaradó ideig tartó büntetés elengedését nyerik el. A bűnbánat kifejezésének ilyenkor különleges cselekedetei is vannak. Ilyen lehet a római négy nagy bazilika valamelyikének meglátogatása, és ott bármilyen liturgikus eseményen való részvétel, a Szentföldön a jeruzsálemi Szent Sír-bazilika, a betlehemi Születés-templom és a názáreti Angyali Üdvözlés-bazilika meglátogatása, vagy néhány más fontos kegyhely felkeresése, egyházmegyénkben pedig a budapesti és az esztergomi bazilika, a Mátyás-templom, a máriaremetei bazilika és a pesti ferences templom, vagy a péliföldszentkereszti kegytemplom meglátogatása.

De a jubileumi szentévbén Ferenc pápa nem csupán a bűnbocsánat lehetőségéről beszél, hanem különös témát is adott a szentévnek. A **Spes non confundit** jubileumot kihirdető bullájának kezdő szavai erről árulkodnak: **A remény nem csal meg.**

Erre a reményre most különösen is szükségünk van, „mert az emberiség újabb megpróbáltatásokkal néz szembe, mivel sok nép a brutalitás és az erőszak áldozatává válik”. Ha a világ helyzetére tekintünk, a háborúkra, a hazugság és a gyűlölet terjedésére, a félelemre, hogy tönkre tesszük magunk körül a világot, és fizikailag vagy erkölcsileg nem vagyunk képesek a pusztító folyamatokat megállítani, hogy a fiatal nemzedékek a föld számos országában úgy látják, nincs előttük távlat, akkor átérezzük keresztény küldetésünket: **a remény jeleinek kell lennünk az egész emberiség számára.**

A Szentév eseményeire az év folyamán többször visszatérünk.

Reményik Sándor: Béke

Valami furcsa összehangolódás,
Valami ritka rend –
Széthúzó erők erős egyensúlya,
Mély belső bizonyosság idebent –
Bizonyosság arról, hogy élni jó,
Szenvedni elkerülhetetlen,
Szeretni tisztán: megistenülés,
Meghalni szép –
S a Kifejezést meglelni mindezekhez,
Megtalálni a felséges Igét:
Az Igét mindezekhez:
A Béke ez.
Orkán ordíthat aztán odakünt,
Robbanhat ezer bomba: kárbament,
De kárt nem okozott.
Bent:
Csend.
A Béke itt kezdődik.
Bent:
Csend.
Isten hozott.

A romantikus szerelem mítosza

Mindenki látott már szeme előtt ébredő, kifejlődő szerelmi kapcsolatot fiatal, de akár megletebb korú emberek között. S ki nem aggódott azon, ha ez a kapcsolat rossz irányt vett, s végül boldogtalan szakítás lett az eredménye. Van bőven tapasztalatunk, ha már eleget éltünk. Mit mond erről a pszichológus?

„Ahhoz, hogy a szerelem sikeresen házasságba bolondítsa az embert, szükséges azt a látszatot keltenie, hogy az érzés sohasem fog véget érni. Minden gyerek azt olvassa a mesékben, hogy a királyfi meg a királylány egybekelnek, és boldogan élnek, amíg meg nem halnak. Más **mítoszok arról beszélnek**, hogy akik egymásnak vannak teremtve, előbb-utóbb megtalálják egymást. És hogy a csillagokban **meg vagyon írva, hogy ki kihez illik**, s amikor találkozunk választottunkkal, a szerelem segít a fölismerésben. S amikor rátalálunk arra, akit a **magasságos ég is nekünk teremtett**, s tökéletesen illünk is egymáshoz, nyilvánvaló, hogy tökéletes boldogságban és egyetértésben fogunk élni, míg csak le nem peregnek életünk napjai. Ha azonban mégsem illünk össze tökéletesen, veszekedésekre kerül sor, s a szerelemnek vége szakad: nyilvánvalóan rosszul olvastuk ki, ami a csillagokban írva volt. És amit szerelemnek hittünk, nem az az „igazi” szerelem, hiába, nincs mit tenni, vagy örökre boldogtalanul élünk, vagy beadjuk a válókeresetet.

Jóllehet általában úgy érzem, a mítoszok örök emberi igazságokat hordoznak, **a szerelem mítosza rémes hazugságnak tűnik a leírt formában**. Pszichiáter vagyok, és a szívem szakad meg, ahogy emberek milliói tesznek hihetetlen erőfeszítéseket, hogy életük valóságát meghajolni kényszerítsék e mítosz valótansága előtt. Amikor férj és feleség ráébrednek, hogy **már nem szerelmesek egymásba**, nem ismerik fel, hogy **ez nem a kapcsolat végét, hanem a kezdetét jelenthetné**. Ehelyett sokan továbbra is úgy tesznek, mintha még mindig tartana a szerelem, **ragaszkodnak a mítoszhoz**, gondolván, majd csak visszatér. Ha ilyen párok csoportterápiában vesznek részt, együtt ülnek, egymás gondolatait magyarázzák meg, egymás helyett beszélnek. Úgy gondolják, hogy ez az egység házasságuk épségét bizonyítja. Mindig meg kell kérni őket, hogy üljenek külön, ne beszéljenek a másik helyett, hagyják, hogy a másik elmondhassa a maga külön gondolatait. Az ilyen terápiák végére **aztán megtanulják elfogadni saját, külön egyéniségüket. Ezen nyugszik az érett házasság, s enélkül nem lehet valódi szeretet**. Az én határainak előbb meg kell szilárdulniuk, hogy aztán ismét lágyabbá lehessenek. Az ének előbb ki kell alakulni, hogy aztán felülemelkedhessünk rajta. Az utat nem lehet megrövidíteni. Az én-t meg kell találni, hogy aztán el lehessen veszíteni.

Függőség

A szeretettel kapcsolatos **téveszmék** második leggyakoribb formája az a hit, **hogy a függőség azonos a szeretettel.**

Meghatározásom szerint a függőség állapota az, amikor valaki képtelen egészségesen létezni anélkül, hogy másvalaki iránta táplált érzelmeinek állandó biztonságát ne érezné. Gyakran mondják: „nem élhetek férjem vagy feleségem nélkül, annyira szeretem!” Ilyenkor megpróbálom megmagyarázni, hogy ez nem szeretet. Akinek az életben maradásához elengedhetetlen egy másik lény, az **parazitaként élőködik** a másikon. A kapcsolatból hiányzik a szabadság. **Két ember akkor szereti egymást, ha képesek az önálló életre, de saját elhatározásból együtt.** Persze, normális körülmények között ott lappang minden érett felnőttben is az a vágy, hogy időnként gondját viseljék, babusgassák. De ez nem uralkodó érzés az életükben. A **függőség betegsége ott kezdődik, ha ez életünk kizárólagos irányítójává válik.**

Az ebben szenvedő emberek olyan mániákusan igénylik a szeretetet, hogy nekik maguknak már nincs is erejük szeretni. Mintha feneketlen mélység tátongana bennük, amelyet sohasem lehet feltölteni. Mindig hiányérzetük van, a magányt nagyon rosszul viselik. Nincs független én-képük, magukat csak viszonyulásaikban tudják meghatározni. Mindegy, kitől függnék, csak az a lényeg, hogy legyen valaki, akitől függhetnek. Kapcsolataik sekélyesek. Mindig azt nézik, hogy más mit tehet értük, sohasem azt, mit tehetnek ők magukért. Álmodozásuknak a saját erőfeszítés nem része, csak az, hogy őket szeressék. És ha tesznek is valamit másokért, indítékuk mindig az, hogy ezzel az illetőt magukhoz láncolják. Normális házasságban megoszlanak a feladatok, s ezt néha tudatosan felcserélik. Ez változatosságot hoz a kapcsolatba, s felkészülést is jelent arra az esetre, ha egyikük meghalna – így tanulják meg az életképességet. Az említett passzívan függő emberek képtelenek arra gondolni, hogy társukat elveszíthetik. Házasságuk is inkább csapda, amelyből nincs menekvés. És az általuk szeretetnek nevezett függőség nevében következetesen nyirbálják egymás szabadságát. **Újra és újra hangsúlyozzuk, hogy jó házasság csak két erős és független ember között lehetséges.**”

/M.Scott Peck: Úttalan utakon/

Aknay Tibor: Ha repülnék

Hálód vagyok,
te halam vagy.
Hálóm vagy, én
halad vagyok.
Visszük egymás
terhét ketten,
erőtlenül
erőd lettem.
Ha repülnék,
szárnyat adnál,
ha elvesznék,
befogadnál.
Légy életem
áldott csendje,
hogyha fázom,
te takarj be,

Tabák Miklós Péter: Téli szerelem

Holdfénykarjaiddal ringass el. Este,
búgj altatót, emelj hullámozó melledre,
elillant vágyakból fonj körém álmat,
szeretők testéből ellopott lángot,
mit magával ragad a januári szél,
görget céltalan, bolond szeszély,
s míg párás szavak, hervadt jégvirágok,
vízkeresztre kihűlt fáradt multságok
részegen alszanak, kezem kezedbe teszem
a szemérmes hajnalpír alatt.

Balogh Z.: A mosoly

Az ablak alatt sétált. Majd minden nap ugyan abban az órában lehajtott fejjel egy idős szolgáló kíséretében, mintha a járdán siklana. Vele és lángoló tekintetével sem törődött. Talán észre sem vette, hogy valaki csodálja. Kicsi, vékony alakját nagy fekete kabát takarta. Csak a feje maradt látható. Ovális arcát sima, vállára omló sötét haj keretezte.

Már eltávolodott amikor először megpillantotta haját és lebegő járását.

Másnap korán az ablak előtt ült és várt. Arcát akarta látni.

Szép, magas és sima homloka volt. Kissé hosszú orra mintha elnyomná vékony és érzéki ajkait a kicsi áll fölött. Az ajka szögletében öntudatlan csodálatos mosoly rejtőzött.

Álmait kísértette arca.

Minden reggel az ablak előtt várta a titokzatos mosolyú hölgyet. Vasárnap nem jött. Számára ez egy elveszett nap volt. Éjjel és nappal arcával élt. Egy vasárnap reggel felvázolta az álom arcot és mosolyát. Hétközben emlékezetébe véste amit látott és eltűnte után festett.

Csak néhány napra volt szüksége, hogy a csodálatos arckép napvilágot lásson és életre keljen. Egyedül a mosoly hiányzott még.

Soha nem festett mosolygó arcokat. A hatalmasok, az Isten szolgálóiról nem beszélve, soha nem mosolyogtak. Zordonságuk megtiltotta a derűt.

A nőket nem szerette, de ez a nő és mosolya számára újdonság volt. Úgy villant át az életén, mint egy időtlen mosolyú fantom.

Festményét nézte. Egy ecsetvonás az egyik ujjon, majd eltávolodott és hunyorogva nézte a majd nem létező mosolyt.

Életében először ő is mosolygott.

A mester szerelmes volt Mona Lisába.

Tabák Miklós Péter: Túl az üveghegyen

Az ország
az én országom
nem létezik
nem írhatok róla
nem élhetek benne
álmodozom csak
de jó is volna
ha volna

Jókai Mór: Csak egy délután

Ülj ide mellém, fogd meg a kezem,
hagyd, hogy behunyva maradjon szemem.
Nem kérdezek, és most te se beszélj,
hallgasd, ahogy a csend nekünk mesél.
A hétköznapi kínjai után
legyen szép ünnep ez a délután.
Nem kell ígéret, nagy fogadkozás,
csak ez a csendes, néma kézfogás.
Úgy menj el majd, hogy észre ne vegyem,
milyen gyorsan múlt az én ünnepem.
Valóság volt? Lehet, álom csupán,
hogy a miénk volt egy egész délután.

000

Hindu tanmese a családról

Van két testvér. Mindkettő friss, életerős, bátor harcos. Az egyik testvér fogadást ajánl a másiknak:

– Tartsunk versenyt, melyikünk tudja hamarabb háromszor körülrepülni a világot.

A másik elfogadta, mire a kihívó testvér azonnal felpattant csodálatos pávájára és repült, repült, repült és nagyon hamar meg volt a világ háromszori körberrepülése. Amikor visszatért, testvére már várta.

– Hát te? Hogyhogy már itt vagy? Háromszor körüljártad a világot? De hát hogyan csináltad?

A testvér így válaszolt:

– Egymás mellé állítottam apánkat, anyánkat, testvéreinket és háromszor megkerültem őket... Hiszen ők az én *világom*!

000

Amikor anyával és apával sétálunk,
azért én vagyok középen,
mert én vagyok,
akiben anya és apa összeér. (Haász János)

000

Amikor anyám a szemembe néz, azt hiszem, egy angyal vagyok.
Tenyerei közé veszi arcomat, ilyen szépen senki nem tud ölelni,
és csókja ma is lüktet homlokomon. Magához húz: - szeretlek, kisfiam.
Fülemben suttogva gyöngye hangja szólt. Karácsony este volt. (Papp Für János)

Bejglit enni...

Bejglit enni másnap reggelire, pizsamában.

Ez volt gyerekkoromban a karácsony legkiemelkedőbb pillanata.

Nem voltunk vallásos család, de ez a pillanat sok mindent kifejezett, amit csak később értettem meg.

Először is ott volt anyám világbajnok bejglije, annál jobbat aligha ettem. Persze főként a diósat, a mákosra csak a diós teljes pusztulása után vetődtem rá.

Másrészt reggel felöltözünk, nem pizsamázunk, ez alaptörvénybe volt iktatva. Kivéve karácsonykor.

Harmadrészt reggelire nem eszünk édességet, szigorúan tilos. Ez is kőtáblára vésve. Kivéve karácsonykor.

Amúgy meg az édességet el kellett osztani, nem volt magánzás. Kivéve karácsonykor.

Persze senki sem engedélyezte ezeket a szabálysértéseket pecsétes papíron, iktatószámmal. Csak partizán módjára kipróbáltam, és működött. A törvény szigora nem csapott le. Ha rajtakaptak, akkor is mosollyal nyugtázták az akciót.

Vagyis már akkor, ott megtanultam, hogy karácsony a kivétel pillanata, amikor megtörténhet, ami amúgy nem.

Például, hogy az Isten ember lesz.

Hogy a gazdag Isten szegényen születik.

Hogy a hatalmas Isten egész apróvá töpörödik.

Hogy a világot átölelő Isten karokat növeszt, és gyakorlati ölelgetésbe fog.

Hogy az Isten teremtő szava hússá és vérré változik.

Ilyen nincs, és mégis van.

Bejglit enni másnap reggelire, pizsamában.

Ilyen nincs, és mégis van.

/Lackfi János/

15 tipp a boldogsághoz (Ferenc pápától.)

1 „Olvass önmagadban”

Életünk a legértékesebb könyv, amit kaptunk, és éppen e könyv oldalain találhatjuk meg az igazságot és boldogságot, amelyre vágyunk és amelyet keresünk.

2. „Ne feledd, hogy egyedi vagy”

„Mindannyian azért létezőnk és vagyunk a világon, hogy egyediségünkben érezzük szeretve magunkat, és úgy szeressünk másokat, ahogy azt senki más nem teheti meg helyettünk. Azért vagyunk a világon, hogy belevágjunk a szeretet csodálatos kockázatába!”

3. „Tárd fel szépségedet”

A szépség az egyik kiváltságos módja annak, hogy elérjük” Istent, akinek jósága, igazsága és szépsége elválaszthatatlan. Ez a szépség nem „világi divat szerinti”, nem „önmagába fordult”, nem olyan, amely „megbékél a gonosszal.

4. „Tanulj meg nevetni önmagadon”

Egy olyan világban, amely folyamatos nyomás alatt tart, hogy tökéletesek legyünk. „Időnként nézz tükörbe, és neved ki magad!” „Jót tesz majd neked”

5. „Élj egészséges nyugtalanságban”

„A vágyainkban és szándékainkban” egészséges nyugtalanságot éljünk meg, ami mindig arra készlet, hogy változzunk, hogy soha ne érezzük úgy, hogy ‘megérkeztünk’”

6. „Tanulj meg bocsánatot kérni”

Mindannyian tisztában vagyunk azzal, hogy anyaként, apaként, barátként, szüleink gyermekeként stb. néha nem tudunk megfelelni magunk és mások elvárásainak vagy törekvéseinek. „Életünk során mindannyian deficitben vagyunk... mindannyiunknak irgalomra van szüksége, de Isten mindig előtted jár, és megelőz téged a megbocsátásban.”

7. „Tanuld meg értelmezni a szomorúságodat”

Egy olyan világban, ahol a szomorúságot „mindenáron elkerülendő bajnak” tekintik, „Néha a szomorúság úgy működik, mint egy közlekedési lámpa, és azt mondja: piros van, állj meg” Fogadjuk el ezt az alapvető érzelmet.

8. „Legyenek nagy álmaid”

„Az Úr nem azt akarja, hogy beszűkítsük látókörünket, nem azt akarja, hogy az élet peremén parkoljunk, hanem hogy örömmel és merészen fussunk magas célok felé” Az élet szépségét úgy tudjuk megragadni, ha álmodunk –

9. „Ne hallgass azokra, akik illúziókat árulnak”

Ferenc pápa óva int azoktól, akik „álmokról beszélnek és illúziókat árulnak”, mivel ők „a boldogság manipulátorai”.

10. „Légy forradalmár, menj szembe az árral”

Egy olyan társadalomban, ahol az a norma, hogy élvezd a pillanatot, és ne aggódalmaskodj a szilárd és végleges döntések meghozatala miatt, Te légy „forradalmár, lázdadj fel ez ellen a kultúra ellen, amely alapjában felelősségvállalásra képtelennek vél téged”. „Legyen bátorságod boldognak lenni” !

11. „Vállalj kockázatot, még akkor is, ha végül tévedsz”

A pápa azt mondja, hogy a boldogság eléréséhez életünkben aktívnak kell lennünk, ne csak „az erkélyről” figyeljük az életet, ne legyünk olyanok, mint egy „parkoló autó”. „Ne keverjük össze a boldogságot egy kényelmes heverővel”

12. „Járj együtt másokkal”

A boldogság eléréséhez fontos, hogy közösséghez tartozzunk és legyen szoros kapcsolati hálónk. „Járj közösségben, barátokkal, azokkal, akik szeretnek téged: ez segít elérni a célod. És ha elesel, állj fel” !

13. „Élj érdek nélkül”

Ferenc pápa arra biztat, hogy tanuljunk Istentől, aki „ingyen ad, olyannyira, hogy még azokon is segít, akik nem hisznek benne”. Ne méricskéljük folyamatosan, mit adunk és mit kapunk cserébe. „Az életet ingyen kaptuk; nem fizettünk érte. Tehát mindannyian tudunk adni anélkül, hogy bármit is várnánk”

14. „Nézz túl a sötétségen”

„Ne hagyd abba a fény keresését, ha körülvesz a sötétség, amelyet oly gyakran hordozunk a szívünkben és látunk magunk körül”. „nézzünk fel”, és így „győzzük le a kísértést arra, hogy félelmeink padlóján fekvé maradjunk”.

15. „Ne feledd, hogy a legjobb dolgokra vagy hivatott”

„Isten a legjobbat akarja nekünk: azt akarja, hogy boldogok legyünk”. Nem kér tőlünk semmit, hanem egyszerűen olyan örömet ad szívünkbe, amely teljes, önzetlen és soha nem hígul fel.

Dávid László: Hála és szeretet

Nem csak az ember hallgatja az erdő, a rét, az égbolt csöndjét, amikor vasárnap délelőttöként kiül a Cinege-tetőre, a falu melletti közeli dombra, hogy kiszellőztesse elméjét a hétköznapi zajtól és elmélyüljön a természetben.

Az ember csöndjét is hallgatja a természet: a zöld erdő, a virágos rét, a báránnyelűs kék ég, minden lakójával együtt. Valóságos harmónia alakul ki ilyenkor a rét virágai és bogarai, az erdő fái és bokrai, az égbolt madarai és az ember között. Ha az ember szíve nyitott és lelke elég érzékeny rá, akkor érzi ezt a harmóniát. A madarak röpte a levegőben, a pillangók, méhek tánca a réten, a bogarak ringatózása a fűszálakon, a levelek hintázása a szellőben: mind-mind a természet szimfóniájának része. Ahogyan az ember szívének dobbanása, lelkének rezdülése, testének minden apró mozdulata is része ennek a csodának.

Ahányszor belemélyülök ebbe a harmóniába, szívem még tágabbra nyílik, lelkem még érzékenyebbé válik, testemet még jobban elöntik e csoda hullámai. Ilyenkor magasabb rezgésszinten létezem tovább. Magasabb

rezgésszinten, mely semmi hétköznapihoz nem fogható. Sem a mindent elsöprő, észbontó szerelemhez... Sem a legmagasabb csúcsokat megérintő, bejáró kéjhez...

Talán a szívünket és lelkünket néha megtöltő Hála érzése ilyen. És az igaz Szereteté. A minden és mindenki iránt túlcsonduló, a minden irányban és minden közegben terjedni képes Szereteté. Azé az egyetemes Háláé és Szereteté, amelyről a misztikusok és megvilágosodottak beszélnek, tanítanak ezredévek óta. És amely mindennapi életünk része kellene, hogy legyen. Én legalábbis ilyennek és így érzem!

Ki az, aki nem öregszik meg ????

1. Aki nem fél az öregségtől.
2. Aki nem akar mindenáron fiatal maradni.
3. Aki megőrzi kedélyét és jó humorát.
4. Aki sohase adja át magát a "jól megérdemelt nyugalomnak", hanem gondoskodik arról, hogy a kor legvégső határáig legyen valami elfoglaltsága.
5. Aki a kor haladtával a legnagyobb mértékben ápolja lelkét és legkisebb mértékben kendőzi arcát.
6. Aki felfedezi, hogy az élet akkor is érdemes, amikor már a küzdelmen túl, mint nézők szemlélhetjük.
7. Aki szoros kapcsolatot talál a természettel, mely megtanítja arra, hogy nincs elmúlás, csupán megújulás.
8. Aki tudja azt, hogy az egyetlen örökifjú az emberen a mosoly.
9. Aki tudja azt is, hogy a leghatásosabb szépítőszer a jóság, amely a lélek csodálatos derűjét varázsolja az arcra.
10. Végül, aki rájön arra, hogy az öregség nem lemondás, hanem felül-emelkedés az életnek olyan magaslatára, ahonnan minden érthetőbbnek, igazabbnak, szebbnek látszik.

Eshetőségek

Azt hiszed eljött a világvége, pedig csak most született meg a Megváltó.

Tudod, hogy eljött a világvége, s valóban bérelve van számodra egy hely a Pokolban.

Azt hiszed, hogy már csak egy lépésre vagy a Mennysországi kapujától, miközben még a Tisztítótüzet sem jártad meg.

Tudod, hogy már csak egy lépésre vagy a Mennysországi kapujától, s az Úr valóban felfedi magát előtted!!!

Egy ember, aki élni akart

Az ember egykedvűen ballagott haza az orvostól. Kezeit zsebre téve, nem nézett se jobbra, se balra, csak maga elé meredt szomorúan. Egyedül volt, nem tartozott senkihez, nem tartozott felelősséggel senki iránt.

Ezért vette tudomásul olyan lakonikus nyugalommal a diagnózist: nem gyógyítható. Nem fájt neki semmi, csak róttá az utcákat, a szemerkélő esőben, hideg, alattomos szélben. Épp csak a komfortérzet miatt hajtotta fel a gallérját. Vagy tán csak megszokásból. Hiszen már úgysem számított semmi. Gondolatai sem voltak... már nem. Befordult az ismerős sarkon, gépiesen, megszokott módon.

Semmi nem változott reggel óta, amikor elindult. Szürkeség, beton, pocsolyák... ahogy mindig is. Nem mindig volt ilyen. Ó dehogy. Valamikor régen szebb volt számára minden. Voltak érzelmei, boldog napjai, nevetés, béke, nyugalom. Ez már egy ideje a múlté...mefakult, ő meg belefásult. Nem is izgatta magát a kialakult helyzet miatt, hiszen veszténivalója nem volt már egy ideje. Tudomásul vette az állapotát, küzdeni nem akart, nem volt ereje hozzá. Persze nem dobja el az életét, azért bolond nem volt sosem, de megbékélt valahogy. Ment, lassan, fejét lehajtva, szemben a széllel. Lépésről lépés. Hirtelen megállt...valami megbontotta a sötét egyhangúságot.

Mivel eddig is a földet bámulta a lába előtt, észre kellett, hogy vegye. A virágot... Azt a virágot. Ami még reggel nem volt sehol. Hogy is lett volna, hiszen csupa beton minden. Kicsi volt, és nap-sárga. Hihetetlen módon vakított a szürkeség közepén. Meglepődött... nagyon régen nem látott ilyen szépet. Pedig semmi különös, csak egy nap-sárga kis foltocska... egy betonrepedésben. Hogyan? Mióta? Miért? Kérdések sorjázta a fejében, miközben szinte megbabonázva nézte az árva kis életet. Közben pillanatonként meghökkent saját magán is. Régóta nem érdekelte szinte semmi, és most egyszerre itt áll, és nézi ezt a pici csodát... És kérdések fogalmazódnak meg benne. Furcsa érzés volt megint érezni. Érdeklődni valami iránt, szépnek látni valamit. Már el is felejtette szinte, hogy milyen az. Nem tudott szabadulni. A virág tisztasága, léte, kisugárzása fogva tartotta. Lehajtotta a gallérját, leguggolt a növényke elé... Észre sem vette, hogy az eső már elállt. Úgy általában semmit nem érzékelt most maga körül. De talán mégis: melegedett. Amit még nem tudott az az, hogy nem az idő, hanem ott bent valami. Kinyújtotta az ujjait, óvatosan megérintette a virág szirmait, nem tudta miért teszi, csak érezte, hogy meg kell tennie. Puha volt és meleg. Meglepően szokatlan ez egy virágtól. És ez a melegség lassan felkúszott a férfi kezén. Nem értette, mi történik. Egy virág csak, nem is valami ritkaság vagy bódító illatú csoda... és mégis, más. Megállította, mozdulatra, gondolatokra kényszerítette és nem eresztette tovább. Úgy érezte, tennie kell valamit, mert a növény itt menthetetlenül elpusztul, lehet, hogy még ma. Nem tudta volna megmagyarázni, hogy miért teszi, hogy mit akar, csak vitte valami

sosem volt érzés... a virág élni akarása teljesen letaglózta, magával ragadta. Pár lépésre volt csak otthonról, mégis rohant.

Szerszámok, kapkodás... aggodás, türelmetlenség... már arra sem volt ideje hogy meglepődjön önmagán. Kimelegedett, megcsillant a szeme, arcába új szín költözött. Félt, hogy elkésik, pedig a virágnak szüksége van rá! Honnan ez a bolondság? Mit csinállok? Ötlött fel benne egy pillanatra. De már futtában csak. Vitték a lábai, a szíve... azok az érzések, amiket már rég eltemetett magában. Lélekszakadva ért vissza az utcára... a virág várta. Kinyílván, ragyogóbban, mint valaha. Mintha mosolyogna, gondolta a férfi. És visszamosolygott. Fogta a szerszámait, és óvatosan nagy figyelemmel kiszabadította a növényt a beton fogságából. Az arca elé emelte, és a virág hálásan hozzá hajolt. Felvitte a lakásba, és helyet, meg fészket csinált neki egy régi cserépben, amiben eddig a tollait, ceruzáit tartotta. Holnap veszek egy szebbet, gondolta, de valahogy érezte, hogy a virágnak ez egy csepp sem fontos. Elrendezte a földet, óvatosan beletette a növényt, és helyet csinált az ablakban egy védett helyen. Érje a nap, de a szél ne bántsa..., gondosan, óvatosan. Ha már itt volt, rendet csinált. Pedig ki tudja már mikor utoljára. De most kellett, mégsem láthatod ezt nap mint nap... motyogta magában. Széthúzta a függönyt teljesen... beáramlott a fény.

A virág felragyogott... ahogy még soha egyetlen virág sem, amit eddig a férfi életében látott. Odaszögezte a férfi tekintetét... és ő végtelen nyugalommal és szeretettel nézte a kis növényt. Órákon át. Beszélgettek, szavak, hangok nélkül, csak az érzékek nyelvén. Estére a virág nevet is kapott... .Évának nevezte a férfi, mint az első nőt a földön, hiszen legalább akkora jelentőséggel bírt már az életében... mint Éva az emberiség történetében. És valahogy illett is Hozzá. És úgy is érezte, hogy Ő az első... Az ember hosszú-hosszú évek óta nyugodtan és pihentetően aludt. Elkerülték a rémei, a fájdalmai. Reggel kipattant a szeme, és a virágot kereste a tekintetével... Igen!! Ott volt... várta, hogy a férfi felkeljen, és addig a reggeli napfényben illegette a szirmait... szerette a napot. A férfi megnyugodott... elmosolyodott és a székhez lépett, ahová este a ruháit hajtogatta. Végigkutatta a zsebeit és megtalálta a gyűrött papírt, amit még tegnap adtak neki az orvosnál... Elővette, elolvasta újra... egy név és egy telefonszám... egy új lehetőség, egy komolyabb esély... Felemelte a telefont, tárcsázott... Most már élni akart... volt miért... (szerzője ismeretlen)

Salánki Anikó: A kabát

A kórház előtt az utcai, dohányzásra kijelölt hely 5 méterre van a bejáratától, bár ezt még nem mérte le senki. Könnyű megtalálni, két kiürült és rozsdás festékes doboz van letéve a párkányra hamutartót imitálva, és tele van csikkel. Csordultig. A pernyét néha felkavarja a szél. Itt, ezen a szürke járdaszakaszon megvalósul a totális egyenjogúság. Nem számít, hogy ki az orvos, ki a beteg, ki az ápolónő, esetleg látogató, néhány percre bajtársias, arctalan közösségbe vonja őket a füst. Illatosított nemes dohány, zárjegy nélküli, ismeretlen helyről olcsón beszerzett, saját sodrású bagaretta, megtalálható itt minden fajta. Néha beszélgetnek, egy-egy szót hosszú hallgatás követ, mert miről is lehetne hosszan társalogni? A betegségről minek, az bent marad a kórteremben, a laborok és vizsgálók rejtelmes világában. A leletek megfejtése meg nem ide tartozik, nem is kapják már kézhez. – Gépen van már az élet, meg a halál is – ezt mondta halkan a nyugdíjas betegápoló, hetente néhány órára bejön még segédkezni, nem is tudja, hogy jutott eszébe, hallgatag ember amúgy. Itt töltött több mint négy évtizedet, úgy ismeri a kórházat, mint az otthonát, sőt néha arra gondol, tán még jobban is. Vastag szivart nézeget, egy büszke apuka nyomta a kezébe az udvaron, úgy látszik, ez is begyűrűzött, ez a szokás. Aztán óvatosan visszatette a zsebébe. Nézte a fáradt arcokat, néhány gyors slukk, vagy mélyen letüdözött és lassan kifújta füstpamacs, és ennyi, aztán megy mindenki a dolgára. Ő meg haza, lejárt a mai penzum. A főorvos lassú léptekkel közelít, látszik a tartásán a fáradtság, nehéz volt a nap. A köszönéseket kis biccentéssel fogadja, fejében még ott zsong az utolsó műtét képe, hosszú ujjai kecsesen tartják a cigarettát. Többen kattintják az olcsó műanyag öngyújtót, gyufa lángja is lobban, hogy tüzet adhassanak, de int, hogy köszöni, nem. Két éve szokott le, csak úgy néha lejön, megszokásból. Egy szürkére őszült, sovány férfi szív még egy utolsót, mielőtt elnyomná a körömnnyi csikket, köhögés rázza egész testét. Hirtelen jött hideg esőcseppek áztatják az agyonmosott kórházi pizsamát, jóval az eres boka fölött ér véget a nadrág. Az elegáns kabát hirtelen kerül le a doktor úr válláról, s burkolja be az öreget, aki szinte elveszik benne. Csodálkozva néz, majd arcán megjelenik a felismerés zavart öröme. A holnapi műtétjét ez a sebész végzi, beszélt már vele, leült az ágya szélére, nyugtatgatta, hogy nem lesz baj, sokszor csinált már ilyet, bár jöhetett volna hamarabb is. Ezt egy kicsit szemrehányóan mondta, meg azt is, hogy minél hamarabb megtalálják a bajt, annál könnyebb megakadályozni, hogy terjedjen, mint a pusztai tűz. Tudja ő ezt, de valahogy mindig akadt fontosabb dolog. Be kellett fejezni a tetőt az őszi esők előtt, aztán a nagyobbik lányát kellett egy kis pénzzel kiségetni. Asszonya már régen elment, néha visz ki neki virágot, rózsát, azt szerette Meg őt, néha eltöprengett, hogy miért éppen őt? Választhatott volna jómódú embert, még katonatiszt is csapta volna neki a szelet, de csak hozzá ragaszkodott. Vigyázott rá, aztán mégis hirtelen elragadta tőle a sors. Ő meg

a munkába temetkezett, nem törődött vele, hogy itt fáj, ott dagad, aztán a szomszédnál csinálta éppen a kerítést, onnan hozta be a mentő.

A családból még nem látogatta meg senki, mindenkinek megvan a saját élete. A nagylánya telefonált, az egyik nővér, az a kedves arcú szólt be a kórterembe, hogy otthon minden rendben. Ezen elmosolyodott. Ugyan mi lenne rendben? Legfeljebb a tető, az kitart, arról majd megemlegetik, ha ő már nem lesz. Sóhajtott, kicsit összehúzta magán a puha kabátot. Az orvos nézte elgondolkozva. A holnap első műtétje, és nem lesz könnyű, de sikerülni fog.

Karon fogta a ványadt kis emberkét, és elindultak a kórház bejárata felé. Az eső hirtelen elállt, csak a pocsolyák fénylettek, ahogy egyszerre léptek ők ketten, az orvos és a betege.

Molnár T. Eszter: Kálvária

Láttad?
Ahogy ott ült az utcán?
Lábán seb,
kezében kalap,
szemében a kétségbeesés.
Ez már a nagyon sokadik stáció.

Bocsáss meg Olvasó, az alábbi írásom már nekem is történelem - **12 évvel ezelőtt született**. Jó újra olvasni és emlékezni Rá. Annál is inkább, mert ez Reményt adhat azoknak is, akik hasonló vagy nagyobb életkort értek már meg. És bizony sokszor nem találják életük értelmét, nem látják hasznát. Mária néni is így kezdte, aztán sok év alatt a „hasznos tevékenysége” kézzel foghatóvá, szemmel láthatóvá vált.

Memento Mária néniről

„S aki gyermek nélkül élt házában, azt gyermekek boldog anyjává teszi.”

/112. zsoltár/

Nagy szomorúsága volt, hogy nem lehetett gyereke, pedig nagyon szerette volna. Mindvégig elevenen élt benne a kisgyerekek iránti szeretet.

Magányát férje halála után egyre nehezebben viselte. 9 éve költözött be az Aranyalkonyba. A 7 éve fennálló imacsoportnak kezdettől fogva tagja volt, bár hozzá mindig szobába kellett menni, már nem tudott járni. Sokat szédült, sok-

szor elesett. A szentmisékre tolokocsival vittük le. Pacemakert kapott úgy 4 éve.

A kinti világból, rokoni-ismerősi körből hozzá vitt imakéréseket utánozhatatlanul komolyan vette. Még halála előtti napon is számon kérte, hogy pártfogoltjai között kivel mi újság van. Nagyon kitartó volt az imában.

Így történt, hogy 1 évi állhatatos ima után egy 5 éve meddő házasságban kisfiú született, aki azóta már 5 éves. Közelmúltban még egy házaspár kérésére imádkozott gyermekáldásért, a megszületett kislány 4 hónapos.

De nem csak ilyen kérésekért imádkozott, minden ügyes-bajos dologban, számára ismeretlen embereknek kérte Isten segítségét. Így lett többeknek is jól működő állása, vagy éppen sikeres leszázalékolása, de így sikerült menyasszonyra találni, így lettek sikeres vizsgák, betegségekből gyógyulások, elkelt vagy éppen megvételre talált házak vagy lakások... Brazíliában egy missziós ház építési engedélyét 6 éve nem sikerült megszerezni. Mária néni hűségesen imádkozott értük, pár hónap múltán jött a hír: megkapták az engedélyt.

Akiknek kiimádkozta a segítséget, azok később meglátogatták, megköszönték a sok imát, elvitték hozzá a megszületett vagy meggyógyult gyerekeiket. És Ő boldog volt, a régi depressziója megszűnt. Nagy családja lett, a fényképalbumok teltek, asztalán sorakoztak a családi képek.. Kérdezték a nővérek: - Mária néni, ki ez a kisbaba? - A dédunokám!- mondta. - De Mária néninek nincs is gyereke! - Az nincs, de dédunokám van! - vágta rá huncutul, mert nagyon jó humora volt.

Egy névnapot sem felejtett el, a kicsiknek kis ajándékokat küldött, pedig szégyenletesen kevés nyugdíjjal rendelkezett.

Minden pénteken áldozott, ez nagyon fontos volt számára, s amikor lett rádiója, a napi szentmisehallgatást el nem mulasztotta volna.

De állapota fokozatosan romlott, már nagy teher volt neki az élet. Állandó görcsös fejfájással küszködött, amit semmilyen gyógyszer nem csillapított, de ha a „kintiekről” jó hírt hallott, boldog volt.

Igen nagy szeretet élt benne. Halála hozzá méltó volt. Utolsó napon kórházba került. Este a folyosóról kisgyerekhangot hallott: - Nem a Danika jön?- kérdezte. Mondták neki, nem, már este van. - De én látom!- válaszolta. Másnap reggel kedves látogatója még élve találta. Megpuszilgatta, elmondta neki, hogy egész kis „családja” imádkozik érte, ezt hallva elmosolyodott, becsukta a szemét és csendesesen meghalt. 89 éves volt.

Hozzá hasonlóan önzetlenül szerető magányos idős emberrel ritkán lehet találkozni. Soha nem várt el semmit, nem tett szemrehányást, mindenért hálás volt.

Halála óta tudjuk, mekkora terhet cipelt a hátán - hisz mindnyájan megéljük most a hiányt, hogy bajainkban nem lehet hozzá vinni az imakéréseket.

Vagy mégis?!

Olvasó! Karácsony még itt van emlékeinkben, s mi is tapasztalhattuk az angyalok jelenlétét. Ezért merem még egyszer közölni 1 év eltelte után az új olvasókra tekintettel az alábbi nagyon kedves írást.

Reinhold Stecher: A teli kunyhók

Az első iskolám volt, amelynek küszöbét hitoktatóként léptem át.

Az első iskoláját nem felejtí el az ember. De ezt aztán semmiképpen sem – egyrészt az ellentét miatt. Néhány héttel azelőtt négy híres professzor jelenlétében kétórás latin szigorlaton küzdöttem át magam. És most itt ez az iskola, 31 gyerek 8 évfolyamból egy osztályban! 6-tól 14 éves korig gyűlt egybe itt a hegyi parasztgazdaságok fiatal nemzedéke, és legnagyobb jószándékom ellenére sem tudtam náluk a szigorlat bölcsességeivel boldogulni.

A másik felejthetetlen dolog az iskola épülete volt. Rozogán tapadt a hegyoldalhoz és egyetlen szobája volt az osztályterem; a második, elengedhetetlen helyiség fecskéfészek módjára kívülről volt az épülethez ragasztva. A harmadik viszont, amit nem lehet feledni: a kilátás volt! Az iskola magasan a hegyen feküdt és messzire pillantott. Egy óriás leköphetett volna onnan az egyetemi és tartományi fővárosig. Ez a kis hegyi iskola fittyet hányva a pedagógia minden vívmányára, szegényessége ellenére is a szabadság és a fölény érzésével ajándékozott meg.

A főiskoláról egy másik „főiskolára” kerültem.

A kis 6 éves Seppeler Pirpamernek annyiban jutott különleges szerep, hogy egyedül ő képezte az első évfolyamot. Egész jókedvűen ült az első padban, de a tanító úr már tudtomra adta, hogy még nem szabad felszólítani, mert akkor megtörténhet, hogy sírva fakad. Messzi fentről, egy magányos tanyáról jött, először hadd szokja az iskolát... Többhetes türelmi időt adtam tehát Seppelének, de amikor észrevettem, hogy bizalmasabban néz, és néha még nevet is, egy napon úgy határoztam, hogy óvatosan letapogatom a kis Seppeler vallási tudásszintjét. Hogy családiassá tegyem a dolgot, leültem mellé egy kis székre, és megkérdeztem:

- Seppeler, mondd csak, ki van a mennyben?

Seppeler összeráncolta homlokát, és nagyonis határozottan azt mondta:

- Egy angyal!

Hurrá, megtört a jég. A pedagógiai áttörés örömét csak az homályosította el kissé, hogy nem volt elég kielégítő a válasz.

Óvatosan meg kellett tehát próbálnom Seppeléből kihúzni, ami még benne rejtőzött. Vigyázva tapogatóztam a mennyei seregek felé, s megkérdeztem:

- Csak egy?

Ezúttal Seppeler azonnal reagált.

- Nem, az összes kunyhó tele van velük!

Ez a kissé meglepő, a dogmatika szigorlat anyagában nem szereplő válasz mégis arra bátorított, hogy előrenyomuljak az ujjongó és muzsikáló égi szel-

lemeken keresztül Ahhoz, akit minden dicsőség megillet. Így aztán megkérdeztem:

- De hát mit csinálnak az angyalok?

Most kicsit tovább tartott, amíg válaszolt. Sepele erősen gondolkozott. Egyszer csak felragyogott az arca, és boldogan vágta ki:

- Csupa finomságot főznek!

Szinte én is éreztem az illatát, ahogy képzelete elidőzött az otthoni fánknál. Ezen a délelőttön nem tudtam többet kihúzni Sepeleléből.

Gyakran végiggondoltam Sepele Pirpamer válaszait, és be kell vallanom, egyre jobban foglalkoztattak.

Arra a kérdésre, hogy ki van a mennyben, készséges és gyors választ vártam természetesen: „a Jóisten”. Már csak azt kell meggondolni, vajon ezzel a „Jó-istennel” nem vagyunk-e néha túl gyorsak és fürgék, mintha úgy ismernénk, ahogyan polgármestereket és szövetségi elnököket ismerünk.

Azzal, hogy a kis Sepele a mennyországot kunyhókként képzelte el, egy leheletnyi otthon került túlvilág-képébe. És ezzel nem is fogott nagyon mellé! Végül is az Úr megígérte nekünk, hogy elmegy lakóhelyet készíteni nekünk.

Hogy a kis Sepele képzeletében az égi kunyhók mind tele vannak, az jól-ésően utal valamiféle üdv-optimizmusra. Hisz épp elegenden vannak, akik az örömhírt a félelem vallásává változtatják, mert több bajt sejtenek, mint jót. Aki a mennyországot nem „tele” látja, megbántja a Világmegváltót.

És aztán ott voltak még Sepele Pirpamer túlvilági képeiben a buzgón főzőcskéző angyalok. Ez az első pillanatban furcsán hangozhat, de ha meggondoljuk, hogy az Úr milyen gyakran ábrázolja a mennyországot, mint nagy lakomát, ahol ő maga szolgál, és ahol jó dolgunk lesz, akkor második pillantásra már másként néz ki a dolog.

Mindent összevetve, ha jól meggondolom, mi sem tudnánk sokkal többet mondani a mennyországról, mint a kis Sepele. „Mi”: ezzel a szóval a négy híres professzort is értem és magamat, akik néhány héttel azelőtt a 2 órás latin nyelvű dogmatika szigorlaton jelen voltunk.

Egyébként Sepele az év további részében az iskolában pompásan haladt. Nyelvi gátlásait teljesen levetkőzte. Az iskolaév végén pedig őt választotta ki a tanító, hogy elmondja nekem a következő versikét: „Köszönjük a sok fáradozást, kívánunk kellemes nyaralást”.

Amikor elérkezett az utolsó óra, Sepele elém állt, és nagy odaadással kukorékolta: „Kívánunk sok fáradozást, Köszönjük a kellemes nyaralást.”

Elmondta, és sugárzó arccal átnyújtott egy nagy csokor havasi rózsát...

V I C C O L D A L

Orvosi vizit egy gyerekosztályon. A főorvos lehajol egy kislányhoz, aki az ágy melletti bilin üldögél.

- Na, hogy vagy öreganyám?

A kislány komoly arccal néz fel rá:

- Szerencséd, hogy öreganyádnak szólítottál.

Egy amerikai lakos halála után a mennyországban csodálatos hazájával dicsekszik. Egy szakállas, idős úrnak áradozik a Niagara vízesésről. Az úr hallgatja, aztán mondja:

- Ugyan, ez is valami?

- Miért, Ön talán látott ennél nagyobb vizet is?

- Meghiszem azt! – feleli az idős ember.

- Hát kicsoda Ön?

- Noé a nevem.

A nyári tikkasztó szárazságkor a pap esőért imádkoztatja a falu népét.

Invitálja az istentagadó gazdát is. Az tiltakozik:

- Ugyan, mit számít az Istennél, ha én esőt kérek?

- Már hogyné számítana! A Hozzád hasonlóak miatt már özönvizet is küldött a világra!

Mark Twaintól egyszer megkérdezte egy újságíró, mi a véleménye a mennyországról és a pokolról.

- Nem szívesen nyilatkozom – így az író – mert mindkét helyen vannak barátaim!

Egy kereskedelmi rádió riportere:

„Aki rosszul érzi magát az utóbbi napok időjárása miatt, annak figyelmébe ajánljuk, hogy az erdélyi Bodzafordulón (300 lelkes falucska Kovászna megyében), már második hete folyamatosan mínusz 20 fok alatti a hőmérséklet. Stábunk felhívta a polgármestert, és érdeklődött a megváltozott életkörülményekről, mivel ma hajnalban rekord hideget (-28,6) mért a Román Meteorológiai Intézet kihelyezett műszere.”

Polgármester:

„Fogas az idő az igaz, de itt ilyen a tél. Áram van, víz van, a hivatalnak van annyi fája, hogy a szükségeseknek odaadhassuk.”

Riporter: „És milyen rendkívüli intézkedéseket terveznek a nagy hidegre tekintettel?”

Polgármester: ??? (azaz: nagy csend)

Riporter: „Ööö... arra gondolok tehát, hogy mik azok a döntések, melyek eltérnek a normális életviteltől?”

Polgármester (kis csönd után): „Éccakára bégyühet a kutya.”

Egy bölcs ember ült egy társaságban. Elmesélt egy viccet, és ő maga nevetett rajta a legjobban. Aztán újra elmesélte, újra hahotázott, végül már senki nem nevetett vele. Akkor megszólalt: - *Ha nem nevettek ugyanazon a viccen újra és újra, akkor miért sírtok ugyanazon dolog miatt többször?*

Kohnnak és Grünnek egymással szemben volt a boltja.

Egyszer egy napon Grün kirakott egy táblát, hogy "Krumpli 50 Ft".

Másnap Kohn boltja előtt is megjelent egy tábla: "Krumpli 40 Ft".

Erre másnap Grün kiírta: "Krumpli 30 Ft".

Kohn boltja előtt pedig ez a felirat jelent meg: "Krumpli 20 Ft".

Erre Grün átmegy Kohnhoz:

- Ne csináld már ezt, barátom, mert mindketten tönkremegyünk!

Erre Kohn:

- Csak Te, barátocskám, csak Te! Nekem nincsen krumplim.

Egy fiatal srác megkérdezi a gazdag öregúrtól:

- Mondja, hogyan tett szert a vagyonára?

- Tudod, fiam, 1939-ben a Gazdasági Válság idején nem volt egyebem, csak egy ötcentesem. Egyik reggel vettem rajta egy almát, azt egész nap fényesítettem, és este eladtam tíz centért. Másnap már két almát vettem, azokat is kifényesítettem, és este eladtam húsz centért. Ezt így folytattam egy hónapig, a végére összegyűlt ötven dollárom. Aztán meghalt az apósom, és ránk hagyott kétmillió dollárt...

A férj forgatja a feleségének járó divatlapot, és rámered egy bikiniben pompázó hölgy fotójára.

Felesége odapillant, és epésen megjegyzi:

- Ha ilyen volnék, ki sem lépnék a házból!

A férj epekedve felsóhajt: - Ha valóban ilyen volnál, én se...

Egy idős hölgy remegő hangon betelefonál a rendőrségre:

- Azonnal jöjjenek ki! A szemben levő ház kertjében egy fiatal pár naphosszat szeméremszértő módon mutatkozik.

A rendőrök helyszíni szemlét tartanak, majd beszüntetik az eljárást:

- Asszonyom, az égvilágon semmit sem lehet látni!

- Hát persze, mert rosszul nézik! De húzzák csak ide az asztalt, tegyék rá a hokedlit, és ha felállnak rá, oldalt, azon a kis résen át mindent láthatnak.

A takarítónő rendőrségi feljelentést tesz nemi erőszak kísérlete miatt.

- Az úgy történt kérem, hogy már éppen végeztem a folyosó felmosásával, amikor észrevettem, hogy hátulról közelít felém az erőszakoló.

- És megpróbált elmenekülni? - kérdezi az ügyeletes tiszt.

- Hát hogy tehettem volna? A bal oldalon fal, a jobb oldalon fal, előttem meg már fel volt mosva...